

Sygn. akt I C 1041/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział I Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Żywicki

Protokolant: Edyta Józwiak

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2018r. w Olsztynie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa B. J.,

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.,

o zapłatę,

I zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki B. J. kwotę 14.182,03 zł (czternaście tysięcy sto osiemdziesiąt dwa złote 03/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 13.682,03 zł (trzynaście tysięcy sześćset osiemdziesiąt dwa złote 03/100) od dnia 03 lutego 2017 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 500 zł (pięćset złotych) od dnia 08 marca 2017 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.622 zł (cztery tysiące sześćset dwadzieścia dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

IV nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Olsztynie kwotę 714 zł (siedemset czternaście złotych) tytułem tymczasowo poniesionych wydatków.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt: I C 1041/17

UZASADNIENIE

Powódka B. J. ostatecznie wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 14.682,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 13.682,03 zł od dnia 2 lutego 2017r. do dnia zapłaty,
- 500 zł od dnia 8 marca 2017r. do dnia zapłaty,
- 500 zł od dnia 8 marca 2017r. do dnia zapłaty.

Domagała się także zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, o ile nie zostanie złożony spis kosztów.

W uzasadnieniu wskazała, że należący do niej pojazd marki V. (...) o nr rej (...) uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej, której sprawca posiadał w dniu zdarzenia ważne ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłacono jej - tytułem szkody częściowej - odszkodowanie w kwocie 41.946,92 zł. W celu weryfikacji stanowiska ubezpieczyciela powódka zleciła niezależnemu rzeczoznawcy sporządzenie prywatnych opinii technicznych. W opinii z dnia 20 lutego 2017r. nr (...) koszt naprawy pojazdu powódki określony został na 55640,48 zł, zaś w opinii nr (...) biegły wskazał na konieczność rozliczenia szkody jako częściowej. Koszt każdej z opinii wyniósł 500 zł.

(k. 3-5, k. 114)

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że skoro powódka nie wykazała faktu poniesienia kosztów naprawy pojazdu w wysokości wyższej niż kwota wypłaconego odszkodowania, to należy przyjąć konieczność naprawienia szkody w oparciu o sporządzoną przez pozwanego kalkulację, która to uwzględnia naprawę pojazdu z użyciem elementów należących do klasy jakościowej O, czyli oryginalnych pochodzących od producenta pojazdu lub równoważnych oryginalnym. Zdaniem pozwanego koszty naprawy pojazdu powódki zostały ustalone prawidłowo a wysokość wypłaconego odszkodowania jest adekwatna do powstałej szkody.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 2 stycznia 2017r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został stanowiącego własność powódki pojazd marki V. (...) o nr rej (...). W chwili wypadku pojazd powódki miał 3 lata. Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu w dniu 3 stycznia 2017r. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał a następnie wypłacił powódce tytułem odszkodowania za szkodę częściową kwotę 41.946,92 zł.

(okoliczność bezsporna, por. kalkulacja k. 8 – 14, decyzja k. 50, zgłoszenie szkody k. 53 – 55, akta szkody na płycie CD k. 57).

W celu weryfikacji stanowiska ubezpieczyciela powódka zleciła niezależnemu rzeczoznawcy sporządzenie prywatnych opinii technicznych. W opinii z dnia 20 lutego 2017r. nr (...) koszt naprawy pojazdu powódki określony został na 55.640,48 zł, zaś opinia nr (...) wykonana została w celu ustalenia sposobu rozliczenia powstałej szkody. Biegły wskazał w niej na konieczność rozliczenia szkody jako częściowej. Koszt każdej z opinii wyniósł 500 zł.

(dowód: opinia k. 15 – 17, 27 – 32, kalkulacja k. 18 – 25, faktura k. 26, 33).

Pismem z dnia 22 lutego 2017r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty na jej rzecz kwoty 14.693,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 13.693,56 zł od dnia 2 lutego 2017r. do dnia zapłaty, od kwoty 500 zł od dnia następnego po upływie terminu przewidzianego w wezwaniu do dnia zapłaty oraz od kwoty 500 zł od dnia następnego po upływie terminu przewidzianego w wezwaniu do dnia zapłaty. Wezwanie doręczone pozwanemu w dniu 28 lutego 2017r. pozostało jednak bezskuteczne.

(dowód: wezwanie wraz z potwierdzeniem nadania korespondencji k. 34 – 36).

Koszty naprawy pojazdu, z uwzględnieniem bezspornego zakresu uszkodzeń, stawki rbg ustalonej na poziomie średnim w regionie, tj. 115 zł netto, i zastosowaniem wyłącznie cen części oryginalnych z sieci producenta marki V.

wyniosłby 55.628,95 zł. W dniu szkody okres eksploatacji pojazdu powódki był mniejszy niż 4 lata. Naprawa przy użyciu części oryginalnych nie miałaby wpływu na wartość pojazdu powódki według stanu sprzed szkody.

(dowód: opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego J. B. k. 72 – 79).

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń roszczenie powoda w jego ostatecznym kształcie należało uwzględnić w części.

Dokonując rozstrzygnięcia w sprawie Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się aktach przedmiotowej sprawy, a także aktach szkody pozwanego, których wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała.

Przy ustalaniu wysokości kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu powoda powstałych wskutek wypadku z 2 stycznia 2017 r., Sąd wykorzystał opinię biegłego sądowego J. B.. Biegły sporządził opinię zgodnie z zakreśloną tezą dowodową, posługując się powszechnie uznawaną metodą i programem kosztorysowym. Opinia biegłego była jasna, logiczna i spójna, oraz odpowiadała na zasadnicze kwestie wymagające wiadomości specjalnych. Opinia została w sposób przekonywający uzasadniona i nie została zakwestionowana przez strony żadnym zarzutem, który mógłby wywołać uzasadnione wątpliwości co do wiedzy i bezstronności biegłego. W związku z powyższym Sąd w całości podzielił wnioski zawarte w opiniach biegłego.

Na wstępie wskazać należy, że nie była sporna sama zasada odpowiedzialności pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.. Pozwany nie kwestionował, że na podstawie zawartej ze sprawcą szkody umowy w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odpowiada on za następstwa wypadku z 2 stycznia 2017 r., w wyniku, którego uszkodzeniu uległ pojazd powódki. Pozwany kwestionował jedynie wysokość dochodzonego pozwem odszkodowania. Poza sporem był fakt, że szkodę należało rozliczać jako szkodę częściową (a nie całkowitą).

Tym samym stwierdzić należy, że podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowił przepis 415 kc w zw. z art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej – zgodnie z art. 822 § 4 k.c. – może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. W ubezpieczeniach majątkowych świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.). Działanie sprawcy szkody, jaka wystąpiła w samochodzie należącym do powoda, należało ocenić w świetle przepisu art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. Z kolei odpowiedzialność ubezpieczyciela, o której mowa w art. 39 i 40 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz 1152, z późn. zm.) stanowi pochodną odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, przy czym obejmuje ona zarówno odpowiedzialność za własny, jak i cudzy czyn. W myśl art. 34 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zgodnie z art. 35 ww. ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W świetle cytowanych przepisów Sąd stwierdził, że pozwany, ponosząc odpowiedzialność wobec powódki zobowiązany był do pełnego pokrycia wyrządzonej szkody, co wynika z treści art. 361 k.c. Naprawienie szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu mechanicznego następuje poprzez zapłatę stosownej kwoty, niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, a jeżeli pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku (zob. wyrok SN z 1 września 1970 r., II CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5, poz. 93, wyrok SN wyrok z 20 kwietnia 1971 r., II CR 475/70, OSPiKA 1971, nr 12, poz. 231).

W przedmiotowej sprawie, w celu ustalenia wartości powstałej szkody – jako że strony zajmowały w tym zakresie odmienne stanowiska - zasadnym było zasięgnięcie wiadomości specjalnych, toteż Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, J. B.. Wskazać należy, iż za w pełni uzasadnione należy uznać rozliczenie przez biegłego szkody jako szkody częściowej, albowiem wysokość ustalonych przez biegłego kosztów naprawy pojazdu nie przekraczała jego wartości sprzed szkody. Co więcej zasadność takiego rozliczenia szkody nie kwestionował sam pozwany, który tożsamego przyjęcia dokonał w kalkulacji sporządzonej na potrzeby postępowania likwidacyjnego. Co więcej w sporządzonej opinii biegły dokonał obliczeń i ustaleń, z których jednoznacznie wynika, że szacowanie kosztu naprawy pojazdu powódki winno nastąpić wyłącznie w oparciu o oryginalne części serwisowe. Powyższe jest bowiem w pełni uzasadnione niewielkim okresem eksploatacji pojazdu – poniżej 4 lat. Jednocześnie biegły wskazał, iż wartość przedmiotowego pojazdu, po dokonaniu koniecznej naprawy po rozpatrywanej szkodzie, w sposób wynikający z przyjętego przez biegłego kosztorysu, tj. zgodnie ze sztuką i technologią producenta i z użyciem oryginalnych części serwisowych, nie uległby wzrostowi.

Mając na uwadze prawidłowość sporządzonej opinii i wysoki stopień profesjonalizmu biegłego, Sąd przyjął jego ustalenia za własne i ustalił, że koszt naprawy pojazdu powódki wyniósłby 55.628,95 zł. Jako że pozwany wypłacił powódce kwotę 41946,92 zł zł pozostająca uzupełnieniu kwota odszkodowania wynosi 13.682,03 zł.

Bez wątplenia powódce należny był również zwrot wydatków poniesionych w związku ze zleceniem przez nią rzeczoznawcy sporządzenia wyceny kosztów naprawy pojazdu. Trzeba bowiem wskazać, że ubezpieczyciel w toku postępowania likwidacyjnego kwotę tą znacznie zaniżał. Powódka miała zatem podstawy, by skorzystać z pomocy fachowca w celu wykazania słuszności swego stanowiska i nakłonienia pozwanego do rewizji swego stanowiska przed skierowaniem sprawy do Sądu. W doktrynie i orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczywistej. W piśmiennictwie podkreśla się, że pojęcie szkody obejmuje w szczególności wydatki poniesione w następstwie zdarzenia wywołującego szkodę. Uzasadnienie objęcia wydatków i kosztów pojęciem szkody, według stanowiska doktryny, wynika z obowiązującej na gruncie prawa polskiego koncepcji szkody różnicowej, zgodnie z którą szkodę stanowi różnica między stanem majątku poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Wydatki zmierzające do ograniczenia lub wyłączenia szkody, byleby były celowe i wystarczająco uzasadnione, stanowią stratę, o której mowa w art. 361 § 2 k.c., gdyż prowadzą do zmniejszenia aktywów albo zwiększenia pasywów. Stąd zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 18 maja 2004 r. odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może – stosownie do okoliczności sprawy – obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (zob. uchwała SN z 18 maja 2004 r. III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117). Podobny pogląd reprezentowano także w starszym orzecznictwie (zob. wyrok SN z 2 września 1975 r. I CR 505/75 Lex Polonica nr 319344). Z tego też względu Sąd uznał za zasadne żądanie pozwu w zakresie kwoty 500 zł tytułem kosztów prywatnej opinii z dnia 20 lutego 2017r. nr (...). Zważyć bowiem należy, iż to właśnie na opinia dała powódce podstawy, aby domagać się od pozwanego dopłaty tytułem należnego jej odszkodowania.

Odnosnie zaś opinii nr (...) wskazać należy, iż żądanie przez powódkę poniesionych w związku z jej wykonaniem kosztów (500 zł) nie było zasadne. Jej przedmiotem było wyłącznie ustalenie sposobu, w jaki przedmiotowa szkoda

powinna zostać rozliczenia (jako częściowa czy całkowita). Okoliczność ta nie była jednak pomiędzy stronami sporna od samego początku, bowiem już w toku postępowania likwidacyjnego pozwany dokonał rozliczenia szkody jako częściowej, czego też w niniejszej sprawie domagała się powódka. Wobec powyższego nie sposób uznać, aby ustalenie sposobu rozliczenia szkody pojazdu wymagało zasięgnięcia opinii rzeczoznawcy, skutkiem czego brak jest podstaw, aby przyjąć koszty powstałe z tego tytułu za zasadne.

Tym samym na rzecz powódki należało zasądzić kwotę łączną 14.182,03 zł (13.682,03 zł + 500 zł).

Mając zatem na uwadze powyższe, na zasadzie art. 805 k.c. i nast. oraz na podstawie art. 481 k.c. orzeczono jak w pkt I wyroku.

Zgodnie z art. 817 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (§ 1). Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, jednakże bezsporna część świadczenia ubezpieczyciel winien wypłacić w terminie 30-stodniowym (§ 2). Stosownie zaś do treści przepisu art. 481. § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Ponieważ szkodę zgłoszono pozwanemu w dniu 03.01.2017r. (k. 44), to odsetki za opóźnienie od kwoty 13.682,03 zł należało zasądzić od dnia 3 lutego 2017r. do dnia zapłaty. O odsetkach od kwoty 500 zł orzeczono zgodnie z art. 481 §1 i 2 kc mając na uwadze wezwanie pozwanego do zapłaty tej kwoty po upływie wyznaczonego w wezwaniu terminu (por. k. 34-38).

W pozostałym zakresie powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

O kosztach orzeczono w oparciu o art. 100 kpc przy ustaleniu że powódka przegrała sprawę jedynie w nieznacznym zakresie (wygrała ją w 96,60 zł). Tym samym należało zasądzić na jej rzecz całość poniesionych kosztów procesu (4.622 zł) na które składały się: opłata od pozwu (505 zł), koszty zastępstwa procesowego (3.600 zł), opłata od pełnomocnictwa (17 zł) oraz zaliczka na wynagrodzenie biegłego (500 zł).

W oparciu o art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (DzU.2010.90.594 j.t.) w zw. z art. 100 kpc w pkt IV wyroku orzeczono o obowiązku zwrotu tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa wydatkach, tj. nieuiszczonego wynagrodzenia biegłego (484 zł) oraz opłaty od rozszerzonego powództwa (230 zł). W konsekwencji w pkt IV wyroku nakazano ściąganie od pozwanego kwoty 714 zł.

SSR Piotr Żywicki